

Kapitola jedenáctá

ŽOLDÁCI

Jestli si vzpomínáte, říkal jsem, že toho Podkin o hodnotě peněz moc nevěděl. Byl koneckonců synem náčelníka a cokoli chtěl, vždycky dostal, aniž by za to musel platit. Rozmazlený spratek, řekli by někteří. Ovšem teď Podkin konečně zakoušel hořkou chuť života a těch pět měděných mincí, které svíral v tlapce, mu připadalo jako hotové jmění.

Strčil si je do kapsy kabátu a bryskně odtáhl Půka zpátky do davu na tržišti a dál do temného kouta. To poslední, co by si přál, bylo, aby mu ti šupáci jeho peníze sebrali, takže chvíli kličkoval, schovával se a přebíhal mezi stánky, kořeny a popraskanými kamennými sloupy. Když už byli v bezpečí, zpomalil a zamyslel se.

Co by měl s výhrou udělat? Měl by ji celou předat Kvašovi a Kvincovi? Z té myšlenky se mu udělalo špatně. Možná by jim mohl dát jen pár mincí a zbytek si schovat? Co když ho ale prohledají...

Možná by mohl sobě i Půkovi koupit něco k jídlu a pak jim dát, co zbyde? Vzpomněl si na chudinku Paz, která seděla

sama v kleci, vystrašená, promrzlá a osamělá. Kdyby ty peníze utratili sami za sebe, bylo by to sobecké.

Rozhlédl se kolem, aby se inspiroval, a zjistil, že stojí poblíž oploceného prostranství žoldáků. Nabídka byla stejná jako posledně a u vchodu u plotu postával vyvolávač, který vyvolával své nabídky s nadšením znuděného slimáka.

„Nájemní žoldnéři, nájemní žoldnéři,“ mumlal. „Ti nejuživější zápasníci z celých Pěti říší. Nejlepší válečníci v... no, to je jedno. Někteří z nich kdysi přemohli kohosi jiného a zřejmě nebyli úplně nejhorší. Minimálně nadprůměrní...“

Tak s takovýmhle sloganem jim obchody nejspíš úplně nepošlapou, pomyslel si Podkin. Budou rádi za každý peníz. Se svými pěti měďáky si jich bude nespíš moct najmout hned několik. Pak by je mohl vzít zpátky do doupěte a dívat se, jak si z Kvaše a Kvince udělají nové kabáty.

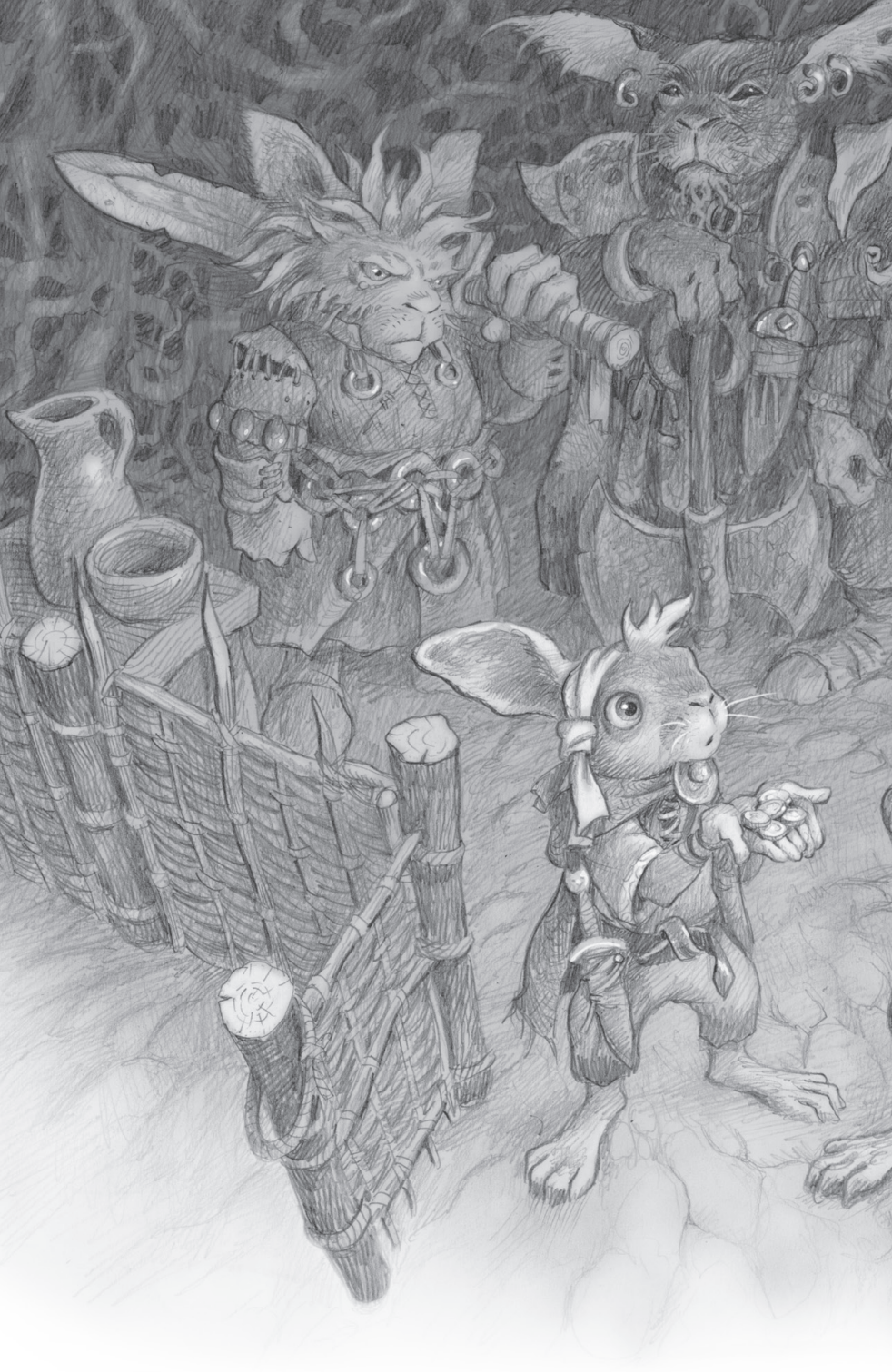
Než mu vůbec došlo, co dělá, nakráčel si to k vyvolávači a štouchnul ho do břicha.

„Pardon,“ oslovil ho Podkin svým nejurozenějším tónem. „To za vámi králík musí, chce-li si najmout nějakého toho žoldáka?“

Vyvolávač si ho prohlédl od hlavy až k patě a pak vybuchl smíchy. Chechtal se, až mu po tvářích tekly slzy.

„To bylo fakt vtipný, synku, ale musíš si jít hrát někam jinam. My tu obchodujeme.“

„Moc to tak ale nevypadá,“ opáčil Podkin s odfrknutím. „Chci si najmout vaše muže. Všechny vaše muže.“ Vytáhl z kabátu mince a ukázal je vyvolávači.

„Pět mincí? Celých *pět* měďáků?“

„Přesně tak,“ řekl Podkin. „Máte dnes šťastný den.“

„Cha!“ Vyvolávač znova zařval smíchy, pak se ale zatvářil popuzeně. „Pět mizerných měďáků? Víš, jakou mají cenu? Sehnal bys za to půl shnilé mrkve a džbán vody, a to bys měl ještě štěstí. Tolik nestojí ani jeden z mých mužů! U samé Bohyně, nevím, jestli se ti mám smát, nebo ti za to zastříhnout uši... totiž promiň, ucho.“

„Ani jeden?“ Podkinova představa o tom, jak zachrání Paz a dá Kvašovi a Kvincovi co proto, splaskla jako mýdlová bublina.

„No, řek bych...“ Vyvolávač se zamyšleně podrblal na hlavě. „Že by to snad stačilo na tohohle.“ Ukázal do rohu, kde seděl na potrhané dece šedivý králík s nevidoucima očima. „Na jedno odpoledne.“

Podkin uvažoval. Slepý králík voják na jedno odpoledne. Ten tedy neměl s ochranou, kterou jim slíbila Brigid, společného vůbec nic. Stačil by jim aspoň na to, aby osvobodili Paz a uprchli společně z Kostřenu? Nejspíš ne, jakou měl ale Podkin jinou možnost?

„Tak já si ho vezmu,“ řekl Podkin a podal vyvolávači peníze.

„Krom,“ představil se šedý králík. „Jmenuju se Krom.“

„Jsi vojákem už dlouho?“ Stáli hned za plotem a Podkin zakláněl hlavu, aby si mohl prohlédnout svého nového zaměstnance. Půk se mezitím snažil vyšplhat žoldákovi po noze. Šedivý králík Krom zíral bílýma prázdnýma očima přímo před sebe.

„Ano. Už hodně dlouho.“

Kůži měl zjizvenou starými ranami a zbroj měl promáčkanou a poškrábanou. Vypadal, že se nejspíš uměl slušně prát, ačkoli Podkin stále ještě netušil, jak se dá bojovat, když jeden nevidí. „Ale co... tvé oči?“

„Bojoval jsem dlouho před tím, než se mi tohle stalo,“ řekl na to Krom. „A dokážu bojovat i teď. Jen prostě... jiným způsobem.“ Podkin přikývl, i když ho to pořád úplně nepřesvědčilo. Šedivý králík nevypadal, že by ho to jakkoli trápilo. Odkáslal si. „Mohu se tě na něco zeptat?“

„Ehm, ano?“ svolil Podkin.

„Proč si chceš vůbec najmout žoldáka? Poznám, že jsi ještě dítě. Ty nemáš na tak děsném místě, jako je tohle, co pohledávat.“

„Jedni králíci unesli moji sestru,“ řekl Podkin. „Drží ji zavřenou v kleci, aby měli jistotu, že pro ně budu krást. Potřebuju ji osvobodit, abychom odsud mohli zmizet.“

„Kvaš a Kvinc?“ zeptal se Krom.

„No jasně! Ty je znáš?“

„Už jsem o nich slyšel,“ opáčil šedivý králík. Pokrčil rameny. „Zaslechnu tu leccos.“

„Myslíš, že je dokážeš porazit?“ zeptal se Podkin. „Víš, pan Kvaš je celkem velký.“

„Dokážu se o sebe postarat,“ kývl Krom a položil tlapu na rukojeť meče, který měl u pasu. Podkinovi připadal často používaný a ostrý. Byl větší a děsivější než Hvězdospár, nevypadal ale, že by na něm bylo něco kouzelného.

„Měli bychom vyrazit,“ řekl Podkin a sundal Půka Kromovi z nohy. „Dřív, než nám vyprší čas.“